

Prema tome zastara ovoga zahtjeva počela je teći od dana izvršene isplate, tj. od 2.XII 1963. Kako je od toga dana, pa do dana podnošenja ove tužbe, tj. do 27.VIII 1965. protekao navedeni jednogodišnji zastarni rok, to je prvostepeni sud iz navedenih razloga ispravno utvrdio da je ovaj regresni zahtjev zastario. Iz navedenih razloga ne dolazi do primjene trogodišnji zastarni rok iz člana 17 ili iz člana 19 Zakona o zastari potraživanja, a ne dolazi do primjene ni trogodišnji zastarni rok iz čl.7, stav 8 odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prijevozu na željeznicama, jer taj rok kao objektivni dolazi do primjene samo onda ako zahtjev prema odredbi čl.10 cit. Zakona /računajući početak toka zastare od jedne godine od dana izvršene isplate/ nije zastario.

Pravno stajalište Vrhovnog privrednog suda, na koje se poziva tužitelj u svojoj žalbi, ne može se primijeniti na ovaj slučaj s razloga što je ovo pitanje nanovo regulirano odredbom čl.7 cit. Zakona, koju treba primijeniti na ovaj slučaj u smislu odredbe člana 41, stav 1 Zakona o zastari potraživanja /Sl.1. 40/53/, koja se zbog svoga načelnog karaktera primjenjuje i na druge propise kojima se regulira zastara.

M.S.

PRVOSTEPENI SUD, Morlaix
/Tribunal de Grande Instance/

Presuda od 23.II 1965.

Tertu i Salaun c/a Cie d'Assurances
Le Patrimoine

Osiguranje broda - Brodolom osiguranog broda - Troškovi putovanja osiguranika na mjesto brodoloma - Primjena čl.16 francuske police za osiguranje brodova - Neodgovornost osiguratelja koji je likvidirao odštetu iz osiguranja u potpunosti

Povodom brodoloma broda "Le Trésic" kod Saint Vincent du Cap Vert brodovlasnik Salaun otputovao je radi spasavanja na lice mjesta s pomorskim stručnjakom Tertuom, ujedno suvlasnikom broda, koji nakon što je pokušaj spasavanja završio neuspjehom traži naknadu troškova putovanja od osiguratelja po čijem je nalogu navodno putovao, odnosno podredno od Salauna kao poslovođe broderskog društva.

Osiguratelj je osporio tvrdnju Tertu-a, koji pred sudom nije mogao predložiti nikakav pismeni nalog. Povodom toga sud ističe da bi bilo iznenađujuće da osiguravajuće društvo jedan takav zadatak povjerava suvlasnicima broda usmeno. Stoga zaključuje da su navedeni poduzeli putovanje na lice mjesta samo u smislu svojih obveza iz čl.16 francuske pomorske police za

osiguranje brodova, koja predviđa da je "u slučaju događaja koji bi mogao dati povoda zahtjevu protiv osiguratelja..... osiguranik d u ž a n..... poduzeti sve mjere za čuvanje i spašavanje koje zahtijeva situacija" i da je za to odgovoran, te da osiguratelji naknađuju "troškove preventivnih mjera koje su poduzete u zajedničkom interesu i - osim ako je to bilo nemoguće - u sporazumu s njima ili njihovim predstavnicima". Osim toga u konkretnom slučaju osiguratelj je s naslova potpunog gubitka bez prijenosa vlasništva isplatio u cijelosti osigurani iznos u ime podmirenja svih potraživanja, kako se izričito ističe u dispaši potpisanoj i od Salauas, te stoga, prema obrazloženju suda, osiguratelj ne može biti obvezen na bilo kakav daljnji iznos.

Sud je stoga odbio zahtjev Tertu-a prema osiguratelju. Prema izreci presude utužene troškove putovanja ima platiti Salaun kao poslovođa brodarskog društva, a svota će se izuzeti od iznosa osigurnine prije bilo kakve njene raspodjele između suvlasnika.

/DMF 1965, str.686/

D.S.

FRANCUSKI KASACIONI SUD

Presuda od 8.III 1965.

Osiguranje broda - Avarija motora - Nasukanje - Odgovornost osiguratelja - Neodgovarajuće mjere poduzete od strane agenta osiguratelja /agent d'assurances/ - Napuštaj broda /délaissement/ - Primjena čl.22 Općih uvjeta francuske police osiguranja broda koji izričito derogira odredbe Code de commerce

U broju 202/1965. časopis "Le Droit Maritime Français" donosi kritički osvrt Pierre Lureau-a na ovu prije objavljenu presudu koju smo i mi prenijeli u našem periodiku br.27, str.66.

U osvrtu pisac podupire stajalište suda u pogledu odnosa između osiguranika i osiguratelja kad nastupi osigurani slučaj. Osiguranik se ne smije dezinteresirati za sudbinu broda, već mora poduzeti mjere po svojem najboljem znanju i savjesti kao i da nije osiguran, mora postojati suradnja između osiguranika i osiguratelja. Zato i ovaj ako poduzima mjere s kojima se osiguranik ne slaže, snosi u potpunosti odgovornost, te ga takve odluke, ako se ponesreće, mogu dovesti i do plaćanja preko osiguranog iznosa.